

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A.S.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 27 września 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 181/22,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt III K 87/22,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:
odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 czerwca 2023 r. A.S. złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 181/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt III K 87/22. Skazany odniósł się do okoliczności dokonanego przestępstwa, wskazując m.in. na relacje z pokrzywdzonym oraz swój stan emocjonalny w trakcie zdarzenia. Zaakcentował także zamiar zasięgnięcia opinii biegłych na okoliczność przyczyny

zgonu D.R. Na potrzeby podjętej inicjatywy skazany wskazał także na potrzebę wyznaczenia mu obrońcy z urzędu .

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem argumentacja skazanego nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Treść wniosku wskazuje, że intencją A.S. jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazany nie przedstawił, jedynie pośrednio podając w wątpliwość przyczynę zgonu pokrzywdzonego oraz kwestionując kwalifikację prawną czynu, przedstawiając ponadto okoliczności zdarzenia, które miałyby przemawiać na jego korzyść w kontekście wymiaru kary.

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, co czyniło zbędnym kwestię wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

[Sz.K.]

[ms]